

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4506/2024
11.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Мишо Добријевић, адвокат из ..., против тужених ЂЂ, из ..., ЕЕ из ..., ЖЖ из ..., чији је заједнички пуномоћник Никола Ковачевић, адвокат из ..., ради утврђења непостојања права службености пролаза, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2139/23 од 20.09.2023. године, у седници одржаној 11.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2139/23 од 20.09.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2139/23 од 20.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2139/23 од 20.09.2023. године, године, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Основног суда у Новом Пазару П 522/20 од 01.03.2023. године, исправљена решењем од 24.04.2023. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се утврди да тужени немају право сталне ни сезонске службености пролаза путем ширине 3,5 метара који се пружа правцем север – југ преко кат. парц бр. ..., уписане у ЛН .. КО ... и кат. парц бр. ..., уписане у ЛН .. КО ... ЛН .. КО ..., као повласних парцела и да су тужени дужни да престану са коришћењем овог прилаза и обавезани су тужиоци да туженима солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 482.830,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, са

предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП.

Правноснажним пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о основама својинскоправних односа, цитираних у образложењу нижестепених одлука, одбијен је тужбени захтев тужилаца. Ово из разлога јер из утврђеног чињеничног стања произлази, да тужени спорни пут за прилаз својим парцелама фактички користе преко 20 година, и да немају други адекватни пут за приступ својим непокретностима.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда и Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања и околности сваког случаја. Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке овог суда, јер одлуке приложене уз ревизију нису доказ о супротном пресуђењу судова о истоветном захтеву, имајући у виду да се односе на конституисање права службености и утврђење да је стечено право службености, због чега није реч о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично - правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова. Стога, по оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 403. став 3. прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 13.05.2020. године, у којој је као вредност предмета спора означен износ од 19.000,00 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме вредност побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по

средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**